

Arrest

nr. 332 224 van 4 september 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SOETAERT
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan de verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, werd op 23 mei 2022 een geldig visum type C afgeleverd door de Belgische ambassade te Kinshasa, geldig van 31 mei 2022 tot 13 september 2022.

1.2. De verzoekende partij kwam op 5 juni 2022 aan in België en werd op 13 juni 2022 te Halle in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij werd toegelaten tot verblijf tot 2 september 2022. Deze aankomstverklaring werd omwille van medische redenen meermaals verlengd tot 26 augustus 2023.

1.3. Op 28 augustus 2023 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van student.

1.4. Op 12 oktober 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde), een beslissing tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 01/09/2023 bij de burgemeester van Halle door B. I. C. (...), geboren te Kinshasa op 07.07.1994, onderdaan van Congo (Dem. Rep.), in toepassing van de artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene op 01/09/2023 een aanvraag machtiging tot verblijf heeft ingediend in het kader van studies op basis van art. 9 en 13.

Overwegende dat hiertoe een bijdragetaks werd betaald van 228 Euro op datum van 24/8/2023.

Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn aanvraag een “attestation d’admissibilité” voorlegt van de onderwijsinstelling IFCAD, voor een opleiding van “Maîtrise en Projets (2 jaar)”.

Overwegende dat betrokkene, in afwijking van art. 60 §1 van de wet van 15/12/1980, gebruik maakt van §2 van dit zelfde artikel, dat toestaat dat betrokkene een aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur (in plaats van bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in het buitenland), indien hij de aanvraag indient voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de toelating of machtiging EN voorzover hij reeds is ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs om een voltijdse studie te volgen.

Overwegende dat betrokkene geen inschrijving heeft voorgelegd, maar een toelating voor de studies aan de onderwijsinstelling, en hij aldus niet voldoet aan art. 60 §2 van de wet van 15/12/1980 om die aanvraag via de gemeente te kunnen indienen.

Rekening houdend met deze elementen, wordt de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies verworpen, en dient betrokkene gevolg te geven aan het hem hierbij te betekenen Bevel het Grondgebied te verlaten.”

1.5. Op dezelfde dag nam de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer : B. I., C. (...),
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, alinea 1; 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1, 2° : betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de toegestane termijn, of slaagt er niet in te bewijzen dat hij deze termijn niet heeft overschreden: De aankomstverklaring (met verlengingen) van betrokkene is verstreken sedert 26/08/2023, en de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies is verworpen. Er zijn geen aanwijzingen dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Er zijn tevens ook geen aanwijzingen meer omtrent eventuele gezondheidsproblemen van betrokkene, gezien geen verlenging om medische redenen meer werd aangevraagd, en betrokkene vrijwillig de keuze maakt om te gaan studeren.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.6. Op 9 april 2025 heeft de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 61, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de plicht tot procedurele samenwerking. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending van het hoorrecht aanhaalt.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“(…)

A. Dispositions et principes visés au moyen

L'article 62 § 2de de la loi du 15 décembre 1980 prévoit :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués, sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent. Lorsque les décisions visées à l'article 39/79 §1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés comme des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79§3 ».

Les articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs disposent :

« Art. 1er. Pour l'application de la présente loi, il y a lieu d'entendre par: – Acte administratif: L'acte juridique unilatéral de portée individuelle émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative; – Autorité administrative: Les autorités administratives au sens de l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat; – Administré: Toute personne physique ou morale dans ses rapports avec les autorités administratives.

Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate.

Art. 4. L'obligation de motiver imposée par la présente loi ne s'impose pas lorsque l'indication des motifs de l'acte peut:

- 1° compromettre la sécurité extérieure de l'Etat;*
- 2° porter atteinte à l'ordre public;*
- 3° violer le droit au respect de la vie privée;*
- 4° constituer une violation des dispositions en matière de secret professionnel. »*

Les principes de bonne administration impliquent quant à eux que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat :

« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Conseil d'Etat, n° 220.622 van 17 septembre 2012) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, n°14.098, du 29 avril 1970).

Le devoir de collaboration procédurale qui pèse sur la partie défenderesse tient d'une obligation de « loyauté », et impose notamment d'« inviter le requérant à introduire une demande en bonne et due forme, ou de lui signaler en quoi son dossier est incomplet, de l'aider à rectifier les manquements procéduraux qu'il aurait commis, ou encore de l'informer sur les procédures à suivre ».

Le devoir de soin se rapporte à la fois à l'adage « audi alteram partem » et au droit d'être entendu. Concernant l'adage audi alteram partem, Votre Conseil rappelle qu'il s'agit d'« un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard (...) » (en ce sens, C.E. (13e ch.), 24 mars 2011, Hittélet, Y., n° 212.226). Le Conseil entend préciser quant à ce que l'administration « (...) doit, à tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer » (en ce sens, C.E. (8e ch.), 5 mai 2010, Gonthier, M., no 203.711). Quant au droit d'être entendu : Il garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C- 287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec.p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65).

B. Développements

Le requérant a introduit une demande de changement de statut administratif sur base de l'article 25/2 de la LSE en date du 25.08.2023. Ce changement de statut administratif intervient parce que ce dernier réunit toutes les conditions pour bénéficier d'une autorisation de séjour en qualité d'étudiant.

En effet, il remplit toutes les conditions de l'article 60 de la LSE :

- Il a prouvé son identité par la délivrance de son passeport en cours de validité ;
- Il s'est acquitté de la redevance prévue légalement ;
- Il régulièrement inscrit auprès d'un enseignement de promotion sociale couvert par le prescrit de l'article 58 de la LSE ;
- Il fournit un engagement de prise en charge (annexe 32) émanant de sa tante et donc la preuve qu'il ne sera pas à charge des pouvoirs publics ;
- Il fournit une attestation d'assurabilité de la mutuelle.

Le requérant s'est rendu à son administration communale en date du 25.08.2023 afin de déposer l'ensemble des documents requis et de formaliser la demande introduite par le biais de son conseil sur dpa [déposit]. Cependant, l'administration communale n'a pu acter formellement sa demande, le service étrangers étant fermé. Le requérant a donc obtenu un rendez-vous à l'administration communale le 28.08.2023 et sa demande n'a été actée que le 01.09.2023.

Lors du dépôt de sa demande, le requérant n'a délivré qu'une attestation d'admissibilité et la preuve du paiement de droits.

Or, le requérant est bien régulièrement inscrit à temps plein auprès de l'établissement de promotion sociale IFCAD (pièce 5).

Lors du dépôt de son dossier l'administration communale, conformément au devoir de collaboration procédure qui lui incombe, aurait dû attirer l'attention du requérant sur le fait qu'il ne fournissait pas le bon document afin d'introduire sa demande.

A défaut, l'OE aurait dû entendre le requérant ou mené une enquête afin de s'assurer que le requérant avait bien acquitté le paiement de son minerval, avait entamé son cursus scolaire et étant donc régulièrement inscrit auprès de l'établissement de promotion sociale dont il fournit la preuve d'admissibilité. Quod non en l'espèce.

La motivation des actes administratifs doit être adéquate et proportionnelle.

En l'espèce, la décision entreprise n'est pas proportionnelle. En effet, elle se base sur l'unique motif que le requérant n'a malencontreusement pas fourni le bon document lors du dépôt de sa demande alors qu'il est, en pratique, régulièrement inscrit auprès de l'IFCAD et répond donc aux conditions stipulées pour pouvoir bénéficier d'un séjour étudiant.

L'administration est restée également à défaut de prendre la situation médicale du requérant en compte.

Le requérant a déjà entamé son cursus scolaire auprès d'un établissement couvert par le prescrit de l'article 58 de la LSE. Il réunit, en outre, toutes les conditions à l'octroi d'une autorisation de séjour en qualité d'étudiant. Il fournit à l'appui de la présente la preuve d'inscription dans l'établissement susvisé.

Le requérant a tout fait dans les règles pour obtenir cette autorisation de séjour et base beaucoup d'espoirs sur le cursus entamé. Cette décision implique, dans le chef du requérant, un retour en RDC et l'impossibilité pour lui de poursuivre le cursus déjà entamé. Il prie Votre conseil, compte tenu des circonstances susmentionnées, d'annuler la décision entreprise.

En ce qui concerne l'annexe 13

Si on s'en réfère aux précédents développements, on se doit de constater qu'il n'y a aucune motivation spécifique au regard de l'article 74/13 de la Loi, alors que la partie adverse avait été informée de la vulnérabilité du requérant et de sa volonté de parfaire sa formation.

Par ailleurs, celui- habite en famille et est pris en charge par celle-ci."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Ook wat de aangehaalde schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat dit middelenonderdeel onontvankelijk is. De verzoekende partij laat immers na uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel zou bestaan. De Raad ziet ook niet in hoe de bestreden beslissing artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 kan hebben geschonden, nu dit wetsartikel bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt en deze bepaling in voorliggende zaak niet van toepassing was en evenmin werd toegepast.

De verzoekende partij laat verder na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 61 van de Vreemdelingenwet schenden.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het

begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 60 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet dat de aanvraag machtiging tot verblijf geweigerd wordt omdat de verzoekende partij geen bewijs van inschrijving aan een instelling van hoger onderwijs om een voltijdse studie te volgen heeft neergelegd. Ook in de tweede beslissing worden de determinerende motieven aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu zij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn. Vervolgens wijst de gemachtigde erop dat er geen aanwijzingen zijn dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden afgeleverd rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dat er geen aanwijzingen meer omtrent eventuele gezondheidsproblemen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De Raad wijst er voorafgaandelijk op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 28 augustus 2023 -en niet op 1 september 2023 zoals de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk stelt- een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Het attest van inontvangstname (bijlage 33ter) van 13 september 2023 bepaalt dat de verzoekende partij zich op 28 augustus 2023 bij het gemeentebestuur van Halle heeft aangemeld om met toepassing van artikel 60 van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf als student in te dienen.

2.6. De verzoekende partij richt zich in een eerste middelonderdeel tegen de eerste bestreden beslissing. Met eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student met toepassing van artikel 60 van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

2.6.1. Artikel 60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De onderdaan van een derde land die op het grondgebied van het Rijk wenst te verblijven in de hoedanigheid van student, dient zijn aanvraag in bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig Titel I, Hoofdstuk II, reeds toegelaten of gemachtigd is om niet langer dan negentig dagen op het grondgebied van

het Rijk te verblijven of die reeds in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd is om langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op het grondgebied van het Rijk, indien hij de aanvraag indient voor het verstrijken van de geldigheidsduur van deze toelating of machtiging en voor zover hij reeds is ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs om een voltijdse studie te volgen.

§ 3. De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:

1° een kopie van zijn geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs dat hij de vereiste retributie, zoals voorzien in artikel 1/1, betaald heeft, indien deze verplichting op hem van toepassing is;

3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:

a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;

b) hetzij dat hij toegelaten is tot de studies;

c) hetzij dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef;

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan dit attest dient te voldoen.

4° indien hij jonger dan achttien jaar is, het bewijs van toestemming van zijn ouders of, in voorkomend geval, van de persoon die de voogdij uitoefent;

5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° het bewijs dat hij beschikt of zal beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt gedurende zijn verblijf;

Indien de aanvraag in het buitenland werd ingediend en het niet mogelijk is dit bewijs reeds bij de aanvraag te voegen, dan moet dit bewijs binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/1, § 4, voorgelegd worden.

7° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage bij deze wet opgesomde ziekten;

8° indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden en bevestigt dat hij niet veroordeeld is geweest voor misdaden of wanbedrijven van gemeen recht.

Indien behoorlijk wordt aangetoond dat de documenten bedoeld in 7° en 8°, niet kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de omstandigheden, de vreemdeling echter machtigen op het grondgebied van het Rijk te verblijven om er te studeren.

§ 4. De voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een beëdigde vertaling in één van de drie landstalen of het Engels."

In voormelde wetsbepaling wordt het principe bevestigd dat een aanvraag om als student in België te kunnen verblijven, moet worden ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De tweede paragraaf van artikel 60 voorziet echter, in afwijking van voormeld principe, dat de machtiging om langer dan negentig dagen in België te verblijven om er te studeren, ook in België aangevraagd kan worden. Om van deze mogelijkheid gebruik te kunnen maken, dient de onderdaan van een derde land echter reeds toegelaten of gemachtigd te zijn tot een verblijf in België. In voorkomend geval moet de vreemdeling zijn aanvraag indienen bij de gemeente van de plaats waar hij in België verblijft, weliswaar vooraleer zijn rechtmatig verblijf verstrijkt en voor zover hij reeds als regelmatig student ingeschreven is aan een instelling voor hoger onderwijs om er voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen. Voorts somt dit artikel de documenten op die bij de aanvraag moeten worden gevoegd. Deze documentaire voorwaarden gelden in beginsel zowel voor aanvragen ingediend vanuit het buitenland als aanvragen ingediend in België. Echter, in de in de memorie van toelichting bij de wet van 11 juli 2021 waarbij artikel 60 van de Vreemdelingenwet werd vervangen wordt duidelijk gesteld dat het "(e)nig verschil is dat wanneer de aanvraag in België wordt ingediend, het attest dat wordt afgegeven door een instelling van hoger onderwijs moet bewijzen dat betrokkene ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen. Een attest waaruit blijkt dat hij louter toegelaten is tot de studies of dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef, zal in dat geval niet worden aanvaard. Er wordt immers vanuit gegaan dat de student die zijn aanvraag in België indient, ruim de tijd heeft gehad om de nodige stappen te ondernemen om zich in te schrijven aan een instelling voor hoger onderwijs. Indien de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, is het daarentegen niet altijd mogelijk om zich al definitief in te schrijven aan een Belgische instelling voor hoger onderwijs. In dat geval wordt de student toegelaten tot de studies, maar kan hij zich pas definitief inschrijven van zodra hij zich op het Belgische grondgebied bevindt" (Parl. St. Kamer, 2020-2021, nr. 1980/001, 8-9).

2.6.2. Blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing weigert de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf omdat de verzoekende partij geen document heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag reeds ingeschreven is aan een instelling voor hoger

onderwijs om een voltijdse studie te volgen, zodat dient besloten te worden dat de verzoekende partij aldus niet voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 60, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat zij bij het indienen van haar aanvraag enkel een attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij toegelaten werd tot de opleiding van “*Maitrise en projets*” aan het Institut de Formation de Cadres pour le Développement asbl (hierna: het IFCAD). Zij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij evenwel een bewijs van betaling van de inschrijvingskosten heeft voorgelegd. Zij vervolgt dat zij wel degelijk voltijds ingeschreven is bij het IFCAD. Ter staving hiervan verwijst zij naar een “*bilan de formation 2023-2024*” van het IFCAD van 9 september 2024. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, nu het uitsluitend gebaseerd is op de vaststelling dat zij bij het indienen van haar machtigingsaanvraag helaas niet het juiste document had verstrekt, dit terwijl zij in de praktijk regelmatig bij het IFCAD is ingeschreven en dus voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. De verzoekende partij betoogt dat het gemeentebestuur, overeenkomstig haar plicht tot procedurele samenwerking, haar erop had moeten wijzen dat zij niet het juiste document had verstrekt om haar aanvraag in te dienen. Bij gebreke daarvan had de gemachtigde de verzoekende partij moeten horen of had hij een onderzoek moeten instellen om zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij haar inschrijvingsgeld wel degelijk had betaald, haar studies had aangevat en dus regelmatig was ingeschreven bij de instelling waarvan zij een toelatingsbewijs had verstrekt, *quod non in casu* zo stelt de verzoekende partij.

2.6.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing het antwoord vormt op een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, zodat de bewijslast bij het indienen van de aanvraag op de schouders van de verzoekende partij rust, die alle elementen moet bijbrengen die zij nuttig acht om haar aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop zij zich beroept en dewelke zij derhalve wordt geacht te kennen. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij moest aldus zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen teneinde aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 60 van de Vreemdelingenwet (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De verzoekende partij, die voor het indienen van haar machtigingsaanvraag beroep deed op een raadsman beslagen in het vreemdelingenrecht, wist of behoorde te weten dat zij een bewijs van inschrijving aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen diende voor te leggen. Zij diende bovendien te weten dat het door haar voorgelegde attest, waaruit enkel blijkt dat zij toegelaten wordt tot de opleiding van “*Maitrise en projets*” bij het IFCAD, niet als bewijs van inschrijving kon gelden. Dit klemde des te meer nu in dat document uitdrukkelijk gesteld wordt “*Cette attestation ne peut servir ni a l’obtention d’un visa d’études, ni a l’obtention ou a la prolongation d’un C.I.R.E.*” (vrije vertaling: “Deze verklaring kan niet worden gebruikt voor het verkrijgen van een studievizum, noch voor het verkrijgen of verlengen van een C.I.R.E.”), en er bovendien op gewezen wordt dat “*l’inscription est confirmée lorsque l’acompte de 1200 est versé*” (vrije vertaling: De inschrijving wordt bevestigd wanneer de aanbetaling van 1200 euro is voldaan”).

Waar de verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij geen bijkomende info heeft opgevraagd, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet afdoende zijn of dat bepaalde stukken niet werden gevoegd (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust, zoals reeds gesteld, bij de indiener zelf, die haar aanvraag dient te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt de machtigingsaanvraag te weigeren. De verwerende partij moet weliswaar op zorgvuldige wijze de in de aanvraag aangehaalde elementen onderzoeken, maar kan niet worden verweten om geen aanvullende informatie te hebben gevraagd. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers – het weze herhaald – evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Bovendien merkt de Raad in dit verband op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. *In casu* blijkt dit niet. De Raad wijst er dienaangaande op dat uit artikel 60 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf als student kan indienen bij het gemeentebestuur op voorwaarde dat zij deze aanvraag (1) indient vooraleer de geldigheidsduur van haar toelating tot verblijf verstrijkt én (2) voor zover zij reeds is ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs om een voltijdse studie te volgen. Uit de stukken vervat in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tot 26 augustus 2023 toegelaten was tot een verblijf in België. Uit voormeld artikel 60 van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat zij reeds voor het verstrijken van haar

toelating tot verblijf, *in casu* vóór 26 augustus 2023, diende ingeschreven te zijn aan een instelling voor hoger onderwijs. Op het ogenblik van de indiening van haar aanvraag op 28 augustus 2023 beschikte de verzoekende partij enkel over een toelatingsattest van het IFCAD, waarin uitdrukkelijk staat vermeld dat de inschrijving pas definitief wordt na betaling van het inschrijvingsgeld van 1.200 euro. De verzoekende partij legt dan wel een betalingsbewijs, alsook een ontvangstbewijs van het IFCAD voor, doch beide documenten dateren van 30 augustus 2023. Deze stukken tonen dan ook niet aan dat de verzoekende partij reeds voor het verstrijken van de geldigheidsduur van haar rechtmatig verblijf, en dus vóór 26 augustus 2023, ingeschreven was in een instelling voor hoger onderwijs. Het door de verzoekende partij neergelegde “*bilan de formation*” van het IFCAD van 9 september 2024 bewijst evenmin dat de verzoekende partij zich tijdig heeft ingeschreven. Dit stuk dateert immers van na de eerste bestreden beslissing en heeft blijkens de inhoud ervan uitsluitend betrekking op augustus 2024 (cf. “*session d’août 2024*”).

2.6.2.2. Voor zover de verzoekende partij zich tevens beroept op de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De eerste bestreden beslissing, een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd wordt, vloeit voort uit de toepassing van artikel 60 van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379).

Verder brengt de Raad in herinnering dat in het geval van een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel is voldaan aan het hoorrecht doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen heeft kunnen en moeten aanbrengen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor dit beoogde verblijf. Aldus heeft de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag reeds de mogelijkheid gehad om op nuttige wijze haar standpunt uiteen te zetten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hierover in haar geval anders zou moeten worden geoordeeld.

Daarenboven wijst de Raad erop dat een schending van het hoorrecht maar kan worden vastgesteld voor zover de verzoekende partij ook aannemelijk maakt dat dit horen de overheid nog informatie had kunnen opleveren die van invloed kon zijn op het beslissingsproces. Uit de uiteenzetting bij overweging 2.6.2.1 van dit arrest blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat enig bijkomend horen in haar geval nog nuttige informatie had kunnen opleveren die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg kon hebben gehad. Immers, de door verzoekende partij neergelegde stukken tonen niet aan dat zij vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van haar verblijf, en dus vóór 26 augustus 2023, reeds was ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs, zoals vereist door artikel 60 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2.3. Nu de verzoekende partij geenszins betwist dat zij op het ogenblik van de indiening van haar aanvraag op 28 augustus 2023 enkel beschikte over een toelatingsattest van het IFCAD, en zij voorts geenszins aannemelijk maakt dat zij toen reeds was ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs voor het volgen van voltijdse studies, kan zij bezwaarlijk ernstig volhouden dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld wordt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 60, § 2 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan zij worden gevolgd daar waar zij stelt dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel van aard zou zijn. Nergens uit de bewoordingen van artikel 60 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de gemachtigde het verblijf als student alsnog kan toekennen indien de aanvrager de documenten bedoeld in artikel 60, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet voorlegt. Nu de gemachtigde op dat punt elke discretionaire bevoegdheid ontbeert, kan er geen schending zijn van het proportionaliteitsbeginsel (RvS 15 januari 2020, nr. 246.623)

2.6.3. Het enig middel is in de aangegeven mate ongegrond voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

2.7. In een tweede middelonderdeel richt de verzoekende partij zich tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betoogt dat het bestreden bevel geen specifieke motivering bevat met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, terwijl de verwerende partij op de hoogte was gebracht van de kwetsbaarheid van de verzoekende partij en haar wens om haar opleiding te voltooien. Bovendien woont zij bij haar familie, die voor haar zorgt, aldus de verzoekende partij.

2.7.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de tweede bestreden akte, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De *ratio legis* van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker onder meer verwijst naar de hogere rechtsnorm van het gezins- en familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM, bestaat erin dat de gemachtigde dient na te gaan of hij – ondanks het feit dat hij *in casu* in principe een bevel om het grondgebied te verlaten moet opleggen omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum – toch geen bevel mag opleggen omdat een beschermingswaardig gezinsleven zich hiertegen zou verzetten. Het staat dan ook vast dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals *in casu*, rekening moet houden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

2.7.2. Hoewel in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten, dient wel minstens uit het administratief dossier te blijken dat verweerder bij de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten met deze elementen rekening heeft gehouden (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Er blijkt evenwel noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde afdoende rekening heeft gehouden met de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van de tante van de verzoekende partij, met wie de verzoekende partij blijkens het administratief dossier sinds haar aankomst in België in juni 2022 onafgebroken samenwoont en waarbij haar tante B. E. E. (...), ter ondersteuning van haar aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, op 5 mei 2023 te haren behoeve een verbintenis tot tenlasteneming heeft aangegaan.

Het bestreden bevel stelt weliswaar dat “(e)r (...) *geen aanwijzingen (zijn) dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er zijn tevens ook geen aanwijzingen meer omtrent eventuele gezondheidsproblemen van betrokkene, gezien geen verlenging om medische redenen meer werd aangevraagd, en betrokkene vrijwillig de keuze maakt om te gaan studeren.*” Echter, de loutere overweging dat er geen aanwijzingen zijn dat er geen bevel kan worden afgeleverd – zonder dat hierbij op enigerlei wijze wordt verwezen naar een eventueel bestaan van een familieleven tussen de verzoekende partij en haar tante – geeft in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak geen blijk van een gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In het administratief dossier bevindt zich evenmin enig stuk waaruit kan blijken dat de gemachtigde op enigerlei wijze rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de tante van de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied, dan wel kan blijken welke overwegingen in dit verband hebben meegespeeld bij het bestuur om het bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.7.2. In de nota met opmerkingen beperkt verweerder zich ertoe te stellen dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zodat geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat noch op grond van de motieven in het bestreden bevel, noch op grond van de stukken vervat in het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de relevante elementen aangaande een eventueel bestaan van een familieleven tussen de verzoekende partij en haar tante vooraleer op 12 oktober 2023 over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7.3. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student geweigerd wordt, wordt verworpen

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2023 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS